

udgifter til forsikringer og pensionsordninger er indeholdt i lovforslaget § 6.

Der har gennem længere tid været følt trang til en udvidelse af den bestemmelse herom, der fandtes i statsskatteloven af 10. april 1922 § 6, stk. 1 c, 2. pkt., og hvorefter der ved beregningen af den skattepligtige indkomst bliver at fradrage: „Beløb, der anvendes til pensions- og enkeforsørgelse, livsforsikring, ulykkes-, syge-, invaliditets-, alders- og arbejdsløshedsforsikring, dog ikke udover et samlet beløb af indtil 400 kr. årlig.“ En forbedring blev indført ved ligningsloven for skatteåret 1952 — 53, der forhøjede grænsen for fradraget fra 400 kr. til 600 kr., men der blev ikke iøvrigt ved denne lejlighed foretaget nogen ændring i statsskatte-lovens bestemmelse.

Skattelovskommissionen underkastede i 1. del af sin betænkning (1948) hele dette spørgsmål en indgående behandling. Kommissionen anførte, at den gældende bestemmelse har været følt som for snæver, navnlig under den udvikling, der har fundet og stadig finder sted med hensyn til pensionsforsikringer og pensionsordninger med løbende udbetalinger. Det påpegedes, at det forekommer lidet rimeligt, at det får skattemæssig virkning for den pensionsberettigede, hvorledes bidraget til pensionsordningen i det enkelte tilfælde er fordelt mellem arbejdsgiveren og funktionæren, idet forholdet er det, at arbejdsgiverens bidrag normalt er skattefrit for funktionæren udover 600 kr.-grænsen. Skarpt og klart fremhævede kommissionen navnlig den skattemæssigt forskellige behandling af på den ene side kapitalforsikringer og kapitalpensionsordninger og på den anden side livrenter, overlevelsereinter og lignende renteforsikringer samt pensionsordninger med løbende udbetalinger. Ved udbetalingen bliver ydelser som de sidstnævnte beskattet som indkomst for modtageren, medens dette ikke er tilfældet med hensyn til den kapitaludbetaling, der finder sted, når en kapitalforsikring eller en kapitalpensionsordning træder i kraft — men når det gælder retten til fradrag for udgifterne eller bidragene til forsikringen eller pensionsordningen behandles de ens. Disse skattemæssigt konsekvente betragtninger førte kommissionen til at foreslå fuld fradragsret ved indkomstopgørelsen for udgifter til renteforsikringer m. v., medens man helt nægtede fradrag for udgifter til kapitalforsikringer og kapitalpensionsordninger (kommissionsudkastets § 11, nr. 3).

For visse arter af forsikringer, nemlig arbejdsløsheds-, syge-, invaliditets- og ulykkesforsikringer, foreslog skattelovskommissionen fuldt fradrag for udgifterne, navnlig under hensyn til disse forsikrings sociale karakter (udkastets § 11, nr. 2).

Det skal yderligere nævnes, at kommissionen foreslog bonus indkomstbeskattet, hvor præmien kunne fradrages ved indkomstopgørelsen — hvilket altså efter kommissionsudkastet slet ikke kunne forekomme ved kapitalforsikringer —, idet der henvises til, at bonus repræsenterer tilbagebetaling af præmieindskud, og at de refunderede præmieudgifter derfor bør føres tilbage til den skattepligtige indkomst, når der har været indrømmet fuldt fradrag for udgifterne.

I det i folketinget den 6. marts 1953 fremsatte forslag til ny statsskattelev er der givet regler om fradragsretten i § 14, nr. 2 og 3.

Dette forslag har fulgt skattelovskommissionen, forsåvidt som det indrømmer ubegrænset ret til fradrag for præmier vedrørende renteforsikringer samt for bidrag til pensionsordninger med løbende årlige ydelser. Men forslaget har ikke fulgt kommissionen i dens fuldstændige nægtelse af ret til fradrag for udgifter til kapitalforsikringer og kapitalpensionsordninger, idet kommissionens betragtninger ikke er anset for afgørende. Overfor disse er det navnlig fremhævet, at det må anses for samfundsmæssigt overordentlig værdifuldt, at folk sikrer sig selv og deres pårørende i tilfælde af alderdom og død, og man har derfor fundet det rigtigt vedblivende at søge at tilskynde hertil ved den skattemæssige lempelse for udgifterne hertil, som indrømmes under den nugældende lovgivning. Forslaget giver derfor ret til fradrag indenfor en grænse på 600 kr. årlig af udgiften til kapitalforsikringer og kapitalpensioner, og under denne fradragsregel er også henført udgifter til arbejdsløsheds-, syge-, invaliditets- og ulykkesforsikring (og indskud i visse opsparingsordninger), således at 600 kr. er overgrænse for de samlede udgifter af nævnte arter.

Det må anses for overordentlig ønskeligt, at en gennemgribende og rationel ordning på dette betydningsfulde område overvejes og gennemføres så snart som muligt. At ville forsøge på at indføre visse lempelser ved mindre ændringer i den bestående ordning fører ikke til tilfredsstillende resultater, og vil eventuelt på uheldig måde kunne foregribe den rationelle samlede løsning af fradragspørgsmålet. På den anden side lader det sig ikke gøre at gennemføre ordninger som skattelovskommissionens eller statsskattelevforslaget så at sige uden varsel på en ligningslov. Det lader sig ikke bestride, at gennemførelsen af en nyordning, der bygger på en forskel i fradragsretten for de forskellige arter af forsikringer og pensionsordninger, frembyder visse vanskeligheder, navnlig i begyndelsen. Dette skyldes især, at forsikringsformerne er så varierede, og der forekommer adskillige forsikringsformer, der er